Ч. 11. Неділя 28 (15) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖеньем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатаиі вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По виборах в Німеччині. — Італія уступає. — Ворохбня в Хіні.

В четвер покінчили ся вибори до німецкого парляменту. По тих виборах парлямент буде мати такий склад: 42 консерватистів, 14 з партиї державної, 10 з господарского союза, 4 з німецкої партиї реформи, 93 в центрум, 5 Вельфів, 18 Поляків, 3 з баварского хлопского союза, 2 з хлопского союза, 45 національних лїбералів, 1 баварский лїберал, 41 вільнодумних, 110 социяльних демократів, 5 Альзатців, 2 Льотаринців, 1 Данець і 2 диких. Найбільше число мандатів здобули социяльні демократи, бо 69; центрум, найсильнійша досі партия в парляменті, що числило 101 послів, утратило при теперішних виборах 8 мандатів і зійшло на друге місце.

До париских часописий доносять з Риму: Міністер заграничних справ Сан Джуліяно і президент італїяньского кабінету Джолїтті в розмові з амбасадором француским Баррером заявили готовість видана 29 Турків, висаджених на берег в Каліярі. Італїяньске правительство хоче полагодженя справи письмом, якого уложенє повірено амбасадорови Баррер. Старають ся найти формулу, яка відповідала би достоїньству обох держав. „Echo de Paris“ пише, що італїяньске правительство хоче в тім документі виявити погляд італїяньскої комісиї слїдчої. В той спосіб спір між Італїєю і Франциєю був би полагоджений.

В послїдних тиждних здавало ся, що кроваві борби в Хіні наближають ся до кінця і що борба о форму правлїня рішила ся в хосен републиканців. Можна було напевно числити ся з тою розвязкою справи, бо сам Юаншікай, дотеперішний оборонець династиї і істнуючого державного ладу, заявив ся за мирним полагодженем і прихиляв ся на око до стремлїнь републиканців. Однак в послїднім часї ситуация цілковито змінила ся. Вплив Юаншікая упав і молоді манджурскі князї взяли назад справу в свої руки. Они тепер не думають переговорювати з повстанцями і домагають ся дальшої війни. Рівночасно повідомили они чужі посольства, що династия абсолютно не абдикує і дальше сповняє центральне правлїнє держави. Цїсарева-вдова заявила ся також в тім дусї, а також Юаншікай змінив своє становище і дорадив, щоб цїсарска армія рушила в похід против републиканьских войск. Однак се не уратувало єму втраченого раз довіря, противно, династия постановила того чоловіка позбути ся, уповаючи лише на успіхи армії.

Бюро Райтера одержало такі інформациї з дати 24 с. м.: Юаншікай відвідав нинї рано потайки цїсарску палату і мав довшу розмову з цїсаревою-вдовою. Тота, стоячи знов під впливом молодих манджурских князїв, заявила ся за дальшою боротьбою з повстанцями. Юаншікай згодив ся також на сей погляд і радив, щоби манджурскі князї держали ся солїдарно і старали ся о потрібні засоби для війни; однак наперед треба заждати на похід революціонерів. На се не згодили ся молоді члени цїсарского дому. Загально думають, що переворот в настрою династиї викликав Тієнліян, котрий, побоюючись впливу Юаншікая, радив навіть єго убити. З огляду на те Юаншікай зажадав для охорони своєї особи войскової асистенциї. Наслїдком того розпоряджає тепер 4.000 вояків, між тим коли манджурскі князї мають 12.000. Всеж таки більшість північно-хіньских войск стоїть за Юаншікаєм.

Петербурска телеґрафічна аґенция доносить з Мукдену, що у виконаню цїсарского розпорядженя віцекороль Манджуриї видав обіжник до властий трох манджурских провінций, в якім приписує широкі міри для охорони житя і власности чужинців против Хунхузів а також на випадок, якби револющийний рух перекинув ся до Манджуриї.

Тимчасом полуднева половина Китаю уважає себе дальше републикою під президентурою д-ра Сун-яцена. Ще недавно Юаншікай звернув ся був до него з предложенєм, щоб врезиґнував бодай на якийсь час в єго

Нещастний жарт.

(З росийского — Куприна).

(Конець).

Спершу дурак не вірив менї, але коли побачив, що я зовсім спокійно заховую ся, спустив ся на мій спокій і сів собі проти мене на подушку. Але єго очи спочивали неподвижно на менї і переслїдували мене як кіт переслїдує миш і на усї мої питаня не одержав я від него відповіди.

Коли поїзд задержав ся на стациї, почув я когось, що питав ся за дверми ваґону: „Чи хорий є тут?“

Інший голос відповів:

— Так, пане начальнику!

В тім отворили ся двері і в ваґонї явив ся начальник стациї в червоній шапці на голові.

Я закликав з розпучливим голосом:

— Пане начальнику! Богу дякувати! Вислухайте мене!

Але в тій самій хвили голова цофнула ся; двері замкнули ся на замок і знову я лишив ся з моїм доглядачем.

Вкінци дістали ся ми до У. По яких десятьох хвилях прийшло трех людий до мене. Два з них вхопили мене за рамя, третий перестережений моїм давнїйшим доглядачем, вхопив мене за ковнїр мого пальта.

Так витягнули они мене з ваґона. Перший, кого я побачив на пероні, був урядник поліцийний. В розпуці звернув ся я до него і закликав:

— Пане інспектор! Я молю вас, вислухайте мене!

Він дав урядникам два знаки, щоби задержати ся, приступив до мене і запитав лагідно:

— Чим можу служити?

Се було очевидне, що він хотів бути холоднокровним; але єго непевний погляд і якийсь неспокій, що малював ся на єго устах, говорили, що він цїлий час був в страху. Я зрозумів, що мій одинокий ратунок полягає на тім, щоби спокійно і докладно розповісти усе, що зайшло зі мною.

Дасть віру він моїм словам чи нї? Хвилями зраджувала его фізиоґномія невисказане співчутє моєї судьби; то знову здавало ся менї, що схиляє голову на моє оповіданє зі звичайними вражінєм, як прислухує ся дітям або божевільним.

Коли я скінчив своє оповіданє, сказав він, виминаючи мого погляду, спокійним і солодким голосом:

— Я не сумніваю ся анї раз о правдивости ваших слів.... але в дійстности одержали ми таку телеґраму.... і ще.... ваші товариші.... я переконаний, що ви зовсїм здорові.... але в тім нема нїчого злого, коли ви поговорите десять хвиль з лїкарем; він переконає ся сейчас, що ви в знаменитім посїданю свого ума і сейчас випустить вас. Ви мусите признати, що я не компетентний до таких річий.

Мимо своєї ввічливости дав менї одного товариша, взявши від мене слово чести, що я не буду утікати.

Ми прийшли до заведеня хорих, якраз в часї перерви; я не потребував довго чекати. Незадовго явив ся головний лїкар в товаристві многих учеників, — сімох числом — котрі хотїли оглянути відділ умово хорих. Лїкар приступив до мене і дивив ся на мене довго і проникливо. Я відвернув ся; я мав вражінє, що сей чоловік з якоїсь причини мене ненавидить.

— Прошу не рушати ся, — сказав доктор, не звернувши анї на волос погляду з мене. — Ви ту не серед ворогів; ту не буде вас ніхто переслїдувати; ваших ворогів лишили ви в иншім місті... тут ніхто не важить ся вас доторкнути. Бачите, кругом самі добрі, спокійні люди; декотрі з них знають вас і підуть з вами.

Він уважав мене очивидячки за божевільного. Я хотів єму відповісти, але нагадав ся в пору, бо я знав дуже добре, що кожде моє більше зворушенє буде знакоми божевіля, тому постановив я мовчати.

Лїкар питав мене о моє імя, мій вік, о моїх родичів, моє званє і т. д. На всї ті питаня відповів я коротко і ясно.

хосен, а коли держави признають хіньску републику, тоді Юаншікай зрезиґнує і провінциї можуть вибрати собі президентом знов дра Сун-яцена або кого схотять. Однак др. Сун-яцен відповів, що не має довіря до поплечника династиї і тому відкидає єго предложене.

З Шанґаю доносять, що републиканцям нестало тепер гроший; не мають навіть чим виплатити платню волкам. Тому републиканьский міністер війни звернув ся до хіньского корабельного товариства з домаганем, щоби виплатило 10 міліонів таелів, инакше всі кораблі будуть сконфісковані і продані. Дяректори попросили о проволоку, щоби могли порадити ся акціонерів.

Новинки.

Львів, 27 січня 1912.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав ордери велізної корони 3-ої кляси стар. радникови скарбовому і директорови округа скарбового в Коломиї Максиміліянови Найманови і старшому радникови скарбовому Юл. Дракови. — Є. В. Цісар надав титул і характер радників Двору старш. радникам скарбовим дрови Мих. Кочиркевичеви і Гевр. Добровольскому.

— **З Краєвої Ради шкільної.** Пан Міністер віроісповідань і просьвіти признав VII кл. ранги головним учителем семінарий: Тад. Чайковскому, управ. женьск. семін. в Бережанах, о. Макс. Кулпі в Перемишли, о. Ів. Порайці і Ант. Ріттерови в Станиславові і о. Як. Вапикови в Тернополи;— VIII кл. ранги признав слідуючим учителям шкіл вправ при семінариях учительских: Ал. Дрежепольскому у Львові, Кипр. Верб'яньскому в Самборі; Том. Галасови в Сокали; Йос. Швайковскому в Тернополи і учителькам Бартонївній і Ґостиньскій у Львові.

— **Троячий коняк.** Якийсь агент торговельний ходить у Львові по домах і продає коняк у фляшках по дві корони. Єсть то очевидно якийсь штучний фабрикат і до того ще троячий, бо ті що єго купили і напили ся занедужали в короткім часі по випитю. Поліция просить, щобя того аґента придержати і віддати в руки поліциї.

— **Дрібні вісти.** На незнану хоробу — о чім ми вчера доносили — занедужало в Чернівцях в заведеню для божевільних аж 150 осіб, між тими 50 дозорців. Хороба проявляє ся тим, що занедужавші жовкнуть, ослабають загально і тратять притомність. — За льокаль, в котрім містить ся нині віденьска каварня, дає один з каварників 70.000 К. Тому и не дивниця, що у Львові така нечувана в цілім сьвіті дорожнеча! — Слинавка або зараза писькова і ратична навістила в цілій Австриї 800.000 штук худоби і наробила шкоди на 50 міліонів кор.

— **Нещаслива пригода на польованю.** В селі Романівці тернопільского повіта студент прав, Володимир Цебровский, вертаючи з польованя дня 22 с. м. коли всїдав на сани, зачепив футерком за неспущені курки дубельтівки так нещасливо, що вистріл з одної люфи зранив его в плече дуже тяжко. Зраненого відставлено до шпиталю в Тернополи, де він по кільканайцяти годинах помер.

— **Невдала ся штука.** Купець А. Ґольдштайн при ул. Театральній ч. 24 дав на поліцию знати, що єму пропали з передної комнати єго помешканя шовкові товари вартости 2000 К. Поліция розвела слідство і небавком вислідила, що товарів тих в помешканю Ґольдштайна ніхто не видів, що то була лиш видумка хитрого Абрума, щоби вимантити від одного з львівских товариств суму 2000 К, на котру він обезпечив товари, котрих ніхто не видів. Хитрого Абрума арештовано і відставлено до вязниці при ул. Батория.

Наука, штука і література.

— *Зазив до нашого Жіноцтва до зложеня дару на річ Національного Музею.*

Перед нашими очима відбуває ся що раз скорійшим темпом акт затрати нашої народної ноші! Безчисленні фабрики, що повстають на заході, з'ужитковують задля конкуренциї дешевий а тим і легший материял, чим раз більше зростаюче число зелїзних доріг, що здовж і в поперек перерізують тисячами кільометрів нашу країну, розвозить по усїх закутинах той фабричний материял, влізливість торговців, які не оминають ні одної хатини, аби збути у ній той лихий материял, а в замін за нею забрати тривалий, що служив доси нашому домашному промислови, зносини наших селян з заграницею, куди они цілими тисячками перебирають ся на роботи, там і готову красшу одежу набувають, — отсе головні причини затрати нашої народної ноші; наслідком того є у нас села, ба цілі околиці, де не знайдеш своєї дома виробленої одежини!

Слідом в одежию іде і затрата наших взорів вишивок та гафтів, тих неоспоримих сьвідоцтв нашої давної культури, тих сьвідоцтв невсипущої праці рук нашого жіноцтва, того прилюдного доказу естетичного стану у нашого люду. До затрати тих наших скарбів причиняють ся і школи, в яких подають ся нашій дітворі взори, взяті із ріжнородних чужих часописий моди.

Коли вже нам судило ся бути сьвідками того сумного факту, а ми не маємо сил спинити загибель наших скарбів, так збережемо їх бодай для будучности! Тепер до того ще пора, ба чи не послїдна пора!

Завдяки жертволюбивости Ексцеленциї Митрополита ґр. Андрея Шептицкого, повстав у Львові національний Музей, який має на ціли зберігати все, що сьвідчить про нашу давну культуру, про наш духовий розвій; великими фондами Найдостойнійшого основателя вібрано з великим трудом доси у тім Музею видавництва церковні від найдавнійших почавши, понадто велике число церковних риз, образів, різьб, а попри те і чимало етноґрафічних оказів і т. и. Який же цінний буде дарунок для того Музея, коли усе наше жіноцтво зложить ся на него. А се дуже легко. У нас вже по селах є чимало сьвідомого жіноцтва, що розуміє вагу збереженя скарбів, якими оно пишає ся! Між тим жіноцтвом знайде ся певно і чимало таких, що з охотою посьвятять в часі великого посту кільканайцять годин часу на зладжене кількох взорів вишивок чи гафтів, чи уплетеня герданців. Треба їм тільки вагу сего

— Давно чуєте ся хорим? — запитав мене нечайно.

Я відповів, що я взагалї не чую ся хорим, але тим більше тїшу ся знаменитим здоровлем.

— Так — так... я не говорю о жаднїй поважній хоробі... але чи терпите довго на біль голови, безсонність і галюцинациї?

— Передовсім, пане доктор, я сплю знаменито і не знаю, що то біль голови. Оден одинокий раз, що я зле спав, було сеї ночи.

— Се ми вже знаємо — сказав спокійно лікар. — Оповіджте менї докладно, що спонукало вас з молодим урядником заходити в суперечку і з якої причини накинули ся ви на начальника, що вступив до ваґону?

Я оповів лікареви докладно то, що я якраз оповідав урядникови поліцийному; але моє оповідане не було так ясне і докладне як перед тим, мене мішало то, що товпа окружила мене; крім того обурило мене се, що лікар на сильно хотів з мене зробити божевільного. Якраз в середині мого візнаня звернув ся доктор до студентів і сказав:

— Уважайте, мої панове, як житє деколи є неправдоподібнїйше як кожда фантазия.

Я зрозумів іронію, котра звучала в єго словах, почервонів зі встиду і замовк.

— Ґоворіть дальше, я слухаю, — сказав доктор з очевидним вдоволенєм.

Але я ще не дійшов до епізоду мого пробудженя, як він нечайно перервав менї питанем:

— Скажіть менї, прошу, який маємо тепер місяць?

— Грудень — відповів я, здивований таким питанем.

— А який був передтим?

— Падолист!

— А який був ще перед тим?

— Жовтень.

— А перед тим?

Мушу признати, що деякі місяці, котрі кінчать ся на „ень“ мішали ся менї і щоби відповісти який місяць був перед жовтнем, мусїв я задержати ся і почати від початку з розпукою вичислюване місяців. Сю відповідь я дещо спізнив.

— Но, порядок місяців не зовсїм особливо знаєте — замітив лікар поверховно, підчас чого він не до мене, лише до студентів звернув ся... — Хвилеве помішане ума... то перейде... оповідайте дальше, прошу, я слухаю пильно

Що дальше слідувало, десять рази я покрутив; я зле робив і наражав ся сам на неприємности; але такий спосіб переслухуваня, того доктора довів мене до лютости і я закричав нараз на цїле горло:

— Голови баранячі! Ви о много дурнійші від мене!

Я повтаряю, що той крик був не на місци і дурний; але я не міг в сотій части віддати за кпини, які були в питанях лікаря.

Той порушив здивовано очима. В слідуючій хвилї впали на мене сторожі. Не тямлячи себе з гніву, відтрутив я їх від себе. Кинули ся знову на мене і наложили пута.

— Таке зворушене називає ся „raptus“ неожиданий і нечайний вибух — ті слова почув я з уст лікаря, коли мене сторожі виносили зі салї.

— Я представляю вам всьо, пане доктор повірте всьому, що я вам письменно ту представляю, і коли оно представить ся вам правдиве, тоді буде на се тільки одно поясненє: що я став жертвою лікарскої помилки. Прошу вас усильно, мене як можна найскорше увільнити. Житє тут є незносиме. Служба з нахаў доглядачів, всипує менї що дня дозу стрихнїни до страв. В однім дни мучили мене ті нелюди прикладаючи менї до тїла, до грудий розпалене зелїзо... і рівнож докучають менї шурі... ті зьвірята мають особливший дар до того.

Тим кінчать ся записки того нещасливого.

* * *

— Що то значить, докторе? Чи се видумка. Нерозумна уява в горячці? — запитав я віддаючи докторови Скавиньскому рукопись. — Чи вірить хто о ділах про які сей чоловік пише?

Др. Славиньский засьміяв ся гірко.

— На жаль розходить ся тут о лікарску похибку — сказав він вкладаючи знов рукопись до бюрка. Я поробив пошукуваня за купцем і винайшов єго. Чоловік називав ся Свириденко і оповів менї всьо то, що ви тепер читали. Він оповів єще більше: коли товариші подорожі сидїли в ваґонї, пили они так богато, що постановили продовжити жарт і вислати телеґраму слідуючого змісту до начальника станциї:

— Поїзд запізнили сидимо в Криворічах, уважайте на хорого. Певне що се був дуже дурний жарт.

— Але знаєте, що того нещасного до решти погубило? Директор товариства Кароль Бурґ і С-ка коли запитано того чоловіка, чи він у Пчеловодова не замітив чого, сказав він сейчас що уважає єго за божевільного чоловіка, що в послїдних часах запустив собі бороду. Я думаю що він се зробив з мести.

— Але чому замикають через помилку такого нещасливого коли знають хід річи? — запитав я обурений. Увільніть єго!

Скавіньский відітхнув.

— Чи не читалисьте кінця листу? Славний систем нашого заведеня робить своє... той нещасний чоловік був узнаний як раз перед чотирма роками яко не улїчимий... Спершу терпів на манію переслїдуваня, а потім став ідіотом!

пояснити, та заохотити до тої справи а певно незабаром пишати ся буде Музей прегарним, величавим, одиноким в своїм роді та неоціненим даром, що буде мати перворядну історичну вартість. Абиж той дар становив окрему цілість, треба єго відповідно зладити, а се ось як, і не инакше: Укроїти шматок полотна (найлїпше грубого сїрого, бо на тім не слїдно бруду) 50 цм. високого а 30 цм. широкого, (не инакше, хоч би на цілім шматку був тільки один взір), упросити дївчат, чи жінок, аби вишили на нїм взори уживані в селї; на кождім взорі пришити паперчик з назвою взору і назвиском тої, що єго вишивала; поміж взорами оставити порожне місце, аби тут у Львові можна пришити платинку задруковану тим, що буде написане на паперци; у споду цїлого шматка лишити місце на 2—3 цм., аби там видрукувати місцевість, з якої походять взори і імя тої, що заняла ся збиранєм взорів. Коли такі платки, виповнені взорами, зістануть нині надіслані, я займу ся нашитєм їх на картони (50 × 30), передруком назв і назвиск, впорядкованєм та оправою в цїлі томи.

Ґерданцї та ткані капцурі (кінці переміток) з назвами їх взорів і пр. прошу присилати ненашиті; я їх тут дострою відповідно.

Також важним і конечним є збиранє т. зв. „чипцевих робіт“, які виробляють найбільше в Поморянах, а уживають на чипцї, вкладки до подушок і т. п.; вкінци не менше важним є збиранє жіночих уплітів (=фризур). Чипцеві роботи звернули на себе увагу учительки держ. школи дївчат у Відни, Л. Шіперер, яка нарочно приїздила сюди пізнати ті роботи, а навіть забрала з собою дївчину з Поморян, котра учила тих робіт у Відни. П-ї Шіперер оголосила осібну розвідку, в якій вказала, що роботи технікою чипцевою виконані найдено на єгипетских муміях; що вони затратились уже всюди, а зберіглись тільки у наших селян, та що ті роботи сьвідчать про дуже давну культуру нашого народу.

Як важним є збиранє і перехованє ріжнородних уплітів, нехай сьвідчить факт, що три роки тому назад приїздив сюди професор унїверситету в Гельсінґфорсу в Фінляндії, щоби студиювати по наших селах жіночі уплїти; на його бажанє вислав я до музею згаданого унїверситету 10 уплітів з ріжних сторін нашого краю; почім оголосив той професор обширну працю про народні уплїти в Европі і підвіс у тїй праці, що найцікавійші, найбільш ріжнородні, нераз незвичайно штучно виконані уплїти украшають голови галицких Русинок, а про уплїт гуцульский, достарчений з Космача заходом п. К. Лисинецкої, написав дословно так: „Уплїт сей, се наймистерпїйший в цїлій Европі, а може й на цілім сьвіті!“

І до збираня тих уплїтів не треба більше як трохи доброї волї: зробити з сїна кулю завбільшки голови, овинути єї полотном, а не те прикарковати або пришити відповідну скількість прядива, сплести його у кіски та прикрасити так, як се роблять дївчата з своїм волосєм.

Назвиска тих, що пришлють взори, чи що иншого, буду подавати для контролї до публичної відомости.

Патриотичним обовязком нашого Жіноцтва нехай буде, аби дар був величавий, а буде він тільки тоді, коли не бракне в нїм взорів анї одного села чи міста! Заходу коло того не мож відкладати, а треба взятись до сего енерґічно усім одиницям осібно і усїм враз, аби до Великодних сьвят доконати дїла, що уратує наші скарби від загибели! Зложивши так національному Музееви величавий дар, висловить наше Жіноцтво пошану для Особи Основателя Музея, а собі принесе честь та полишить по собі незатерту памятку.

До всяких інформаций готовий:

Проф. *Волод. Шухевич*,
Львів, Собієчина 7.

Телеґрами.

Відень 27 січня. Прибув тут нинї президент угорского кабінету ґр. Кін-Гедерварі.

Рим 27 січня. Аґенция Стефанї оголошує ноту в справі залагодженя італїяньско-француского конфлікту о кораблі „Картаґо“ і „Мануба“. Нота зазначує, що задержані пасажири корабля „Мануба“ будуть віддані француском у консулеви в Каліярі і що цїлий конфлїкт буде відданий до рішеня мирового судови в Газї.

Мукден 27 січня. Убито тут предсідателя революцийного союза для прискореня реформ.

Тебріс 27 січня. Шістьом Фідаісам обжалованим о участь в нападах на росийске войско відрубано голови.

Послїдні вісти.

Назначене на нинї засїданє сойму краєвого на 10 год. рано отворено аж о 12 год. 15 мін. По отвореню засїданя забрав голос пос. Скварко і вніс ротест против способу переведеня обрад дня 20 січня. Маршалок краєвий Ексц. ґр. Баденї подав відтак до відомости, що удїлив урльопу пп Ганчаковскому і Долїньскому і що пп. Віктор Чайковский і о. Сепик зложили мандати.

По відчитаню цїлого ряду петиций і трох протестів руских клюбів внесених на письмі против способу переведеня розправ в дни 11 січня Маршалок заявив, що долучить їх до протоколу. Відтак відчитано наглі і звичайні внесеня.

Перед порядком дневним забрав голос заступник Маршалка краєв. Є. Ексц. еп. Чехович а зазначивши, що ведучі ся вже від довшого часу переговори межи представителями обох народів дають надію, що настане порозуміне в справі реформи виборчої, щоби в цїли улекшеня переговорів нинїшне засїданє замкнути а визначенє слїдуючого полишити Маршалкови.

Пос. Білїньский іменем польских партий згодив ся на то внесенє, причім висказав надію, що переговори доведуть до пожаданого успіху. Внесенє в голосованю принято і Маршалок закрив засїданє, назначуючи слїдуюче на день 3 лютого о 10 год. рано.

Цїна збіжа У Львові.

дня 26-го січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11 50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13 —
Вика	10·50	„	11 50
Бобик	8·70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	— —
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135 —
Конюшина шведска	75 —	„	90 -
Тимотка	60·—	„	75 -

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.